

1821¹», οὐδὲ λόγος βεβαίως δύναται νὰ γένηται σήμερον. Οὕτω βαίνει ὁ φιλολογικὸς καὶ ἐν γένει ὁ πνευματικὸς βίος τῶν ἐθνῶν. Ἡ ἔννοια τοῦ ἀριστοτεχνήματος ὡς πᾶσα ἄλλη ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἔννοια εἶνε σχετική. Ὑπάρχουσι χρόνοι εὐμενῶς εἰς ὀρισμένα δημιουργήματα ἐπιθορυβοῦντες καὶ τὴν ἀθανασίαν εἰς αὐτὰ ἀπονέμοντες· ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι, μικρόν τι ἢ πολὺ ἐκείνων ἀπέχοντες, οἵτινες ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ ἀθανασία δὲν ἔχει οὐδὲ δύναται νὰ ἔχη κατὰ πάντα συμπαραστάτην τὸ ἀναμάρτητον· καὶ ὅτι μάλιστα ἐνίοτε, ὕπερ καὶ τὸ ἐκπλήττον, τὰ ἀμαρτήματα εἶνε τοιαῦτα, ὥστε δικαιουταί τις νὰ εἴπῃ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου τῆς πράξεως, τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Μεγάλου, ὅτι πάσης ἀνθρωπίνης ἐπιτυχίας παράγων κατὰ τι εἶνε ἡ τύχη καὶ πολλάκις ὁ μέγιστος.

Ἐν μηνί Ὀκτωβρίῳ τοῦ 1888.

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Τῇ Κυρίᾳ.

Μὴ νομίσης ὅτι φεύγω ἄνευ σπαραγμοῦ ψυχῆς,
πῶς εὐκόλως βίος ὅλος, καθὼς λέγεις, λησμονεῖται.
Δὲν γνωρίζω ἂν θὰ ἴημι εἰς τὸ μέλλον εὐτυχῆς,
ἂν κἀνεῖς, ὅποτε φύγω, κἄποτε θὰ μ' ἐνθυμῆται.

Ἄλλ' εἰξεύρω ὅτι ὅσον πλησιάζει ἡ στιγμή,
καθ' ἣν φίλους καὶ πατρίδα καὶ ἀγάπην θὰ ἀφήσω,
Ἄπὸ τρόμον σταματῶσι τῆς καρδίας οἱ παλμοί,
ἀφ' οὗ τίποτε δὲν ἔχω εἰς τὴν ξένην νὰ ἐλπίσω.

Ἐχει πάντοτε ἀνάγκην τῆς ἀγάπης ἡ ψυχὴ,
ἄνευ ταύτης ἡ ζωὴ μας καταντᾷ ἀπελπισία.
Πέριξ μου φωνὴ γλυκεῖα τοῦ λοιποῦ δὲν θ' ἀντηχῆ,
καὶ κενὸν βαθὺ θὰ ἔχω πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ.

¹ Κ. Παπαρρηγόπουλος Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους τόμ. Ε', σελ. 673 τῆς 6' ἐκδ.

Πρὸς ὑμᾶς ἀγάπης πλήρη θέλω στρέφει ὀφθαλμόν,
 ἵνα ζῶ μὲ τῆς πατρίδος τὰς γλυκείας ἀναμνήσεις.
 Εἰς τοῦ ἀποχωρισμοῦ μου τὸν ἀποχαιρετισμόν,
 εὐτυχίης, ἂν αἰσθανθῆτε ὄλας μου τὰς συγκινήσεις.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Αὐγούστου 1888.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Γ. ΖΑΛΑΚΩΣΤΑΣ.

ΑΝ ΘΕΛΗΣ

Εἶμαι σιμά σου, μάθε με
 Τὴν γλῶσσα τῶν ἀγγέλων
 Νὰ λησμονήσω παρελθόν
 Νὰ μὴ σκεφθῶ γιὰ μέλλον!
 Μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο
 Χάιδεψε τὴν καρδίά μου·
 Ἄνοιξε τὴν Παράδεισο
 Ἐμπρὸς ἔς τὸν ἔρωτά μου.
 Ῥίξε ἕνα βλέμμα ἔρωτικὸ
 Τὰ νέφη νὰ σκορπίση
 Ἄπ' τὴν ψυχῇ, ποῦ σὰν Θεοῦ,
 Ἐσένα ἔχει ἀγαπήσει!
 Σιμά σου γένομαι ἄγγελος·
 Τὸν Πλάστη μου δοξάζω!
 Μ' ἀφίνεις. . . , ὀλοζώντανος
 Ἐ τὴν κόλασι βουλιάζω!

Τὰ φιλιὰ τὰ ἀγαπημένα.—Δὲν τα θέλω μετρημένα.

Μοῦ ἴδωκες ἕνα φίλημα,
 Κ' εἶμαι γιὰ νὰ πεθάνω!
 Γιὰ δῶς μου κ' ἕνα δεύτερο,
 Κι' ἀνίσως καὶ δὲν ἴγειάνω·
 Δῶς μου πέντ' ἕξη μαζωχτά.
 Τὸ χάρο νὰ νικήσω.
 Ἡ δῶσέ μου ἄκοπα φιλιὰ
 Ὡς που νὰ ξεψυχήσω.